

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (17.rész)

XIX - A HONFOGLALÓ MAGYARSÁG NÉPI ÖSSZETÉTELE

Azt a kemény katonanépet, amely a Kárpát-medencét az Úrnak 896. esztendejében Árpád fejedelem vezérlete alatt megszállta, az utolsó szálláshelyén turknak, töröknek nevezték. A helyet pedig, ahonnan erre a katonai vállalkozásra elindult, Etelköznek – Vízköznek hívták, amelyet a következő folyók hálózta be: Dnyeper, Búg, Dnyeszter, Prut és Szeret. Termékeny és kellemes éghajlatú volt ez a terület, és alkalmas népének bő táplálására. Nem is ennek a hiánya kényszerítette őseinket új haza keresésére, hanem az a veszélyes szomszédság, amely őket körülvette. Ez pedig nem volt más, mint a besenyők és bolgárok két kemény katonanépének közvetlen szomszédsága. Hogy őseinknek a Kárpátok sáncai mögé vonulása milyen okszerű lépés volt, mi sem bizonyítja kézzelfoghatóbban, mint az a tény, hogy a magyarok elhagyott helyére települő, s náluk népességre nézve erősebb besenyők azon a terepen morzsolódtak fel a történelem későbbi folyamán. A hódító magyarság nevére, származására, katonai értékére nézve koronatanúnak és legmegbízhatóbb írónak **Bíborbanszületett Konstantin** kelet-római császárt tartom, aki „A birodalom kormányzása” című könyvében elég bőszesen foglalkozik a hódító magyar katonanéppel, amelyet ő is turknak, töröknek nevez. Elmondja róluk, hogy valamikor Kazárország mellett laktak Lebedi (Levédia) nevű területen, amely első vajdájuknak a nevét viselte. Akkor nem turkoknak, hanem valamely okból szabartojaszfaloi néven nevezték őket. Ennél a névnél meg kell állnunk és kielemezésével bővebben kell foglalkoznunk, mert ezt a szót eddig már nagyon sokan elemezték, de nem helyesen és nem tárgyilagosan. **Konstantin** császár említett művének egész 38. fejezetében a honfoglaló őseinkkel foglalkozik. Ez a császár Kr. u. 912-től 956-ig uralkodott. A magyar honfoglalás pedig 896-ban fejeződött be, az akkori kelet-római császár, **Bölcs Leó**, Konstantin édesapja szövetségében.

A megindult harc első menete a bolgárok ellen a saját országukban, a magyarok teljes győzelmével végződött. Az anyaországi bolgár hadsereg így nem tudott segítségére menni a Kárpát-medencei bolgár csapatoknak, ennek következtében a magyar hadsereg ott is teljes diadalt aratott. Konstantin ez események után 16 év múlva lett császár, tehát kortársnak minősül. Azért, amit a honfoglaló magyarságról könyvében írt, abban a saját tapasztalatai is benne voltak. Éppen ezért, értesítéseit ilyen szempontból mérlegelve, hitelt érdemlőnek kell minősíteni.

A honfoglaló ősről azt írja a császár kitűnő könyvében, hogy azok turkok, vagyis törökök voltak. Kezdetben Kazáriához közel laktak azon a helyen, amelynek Lebedia (Levédia) volt a neve, és akkor nem turkoknak, hanem valamely okból szabartojaszfaloi nevű népnek hívták őket. Alább azt is elmondja, hogy háború támadván a turkok és a kangárnak nevezett besenyők között, ezek a turkok seregét legyőzték, mire az kettészakadt. Egyik részük keletre, Perzsia felé telepedett le s ezt a részt a turkok régi nevén hívták „szabartojaszfaloi”-nak. A másik rész vajdájával, **Lebedivel** nyugat felé, Etelközben telepedett le.

A besenyő a Fekete-tenger feletti nagy síkság legerősebb népe volt. Bíborbanszületett Konstantin császár könyvének IV. fejezetében azt írja fiához: „Ha a besenyőkkel békében él a római császár, sem a turkok (magyarok), sem az oroszok nem merik haddal megtámadni. Sőt a bolgárok is rettegnek tőle akkor.”

A császár a besenyőket pacinacitáknak nevezi. Ezt a nevet a historikusok sokféleképpen magyarálták már, de legáltalánosabban „pecsenyeg” néven emlegetik őket. Pedig a „paci” szó besenyő nyelven nem pecsenyét, hanem lovat jelentett s a „pacinik” besenyő szóból származott, és lótenyésztő vagy lovas népet jelentett.

Ezt pedig e sorok írója onnan tudja, hogy a szülőfalujában a lakosságnak nagyobb része besenyő ivadék. Még Zsolt idejében (907-947 Kr. u.) telepedtek oda és Győrtől nyugatra a Rába, Rábca és Marcal folyók melléjük egészen a határig, öröknek.

Természetes, hogy a falum népének nyelvében több besenyő szó megmaradt, így a „paci” is. A kisgyermek azokon a vidéken még ma is nem lovaznak, hanem *paciznak* szilaj vesszőparipájukon. De a gazda még ma is mondja lovának „gyí paci!” A csikóját pedig kis pacinak hívja. Említésre érdemes az is, hogy a téti határnak azt a részét, amely valamikor a besenyőké volt, ma is *Kangárnak* nevezik. Ez pedig a török *kán-gár* szóból származik és a kán seregét vagy népét jelenti.

A császár azt írja, hogy a kettészakadt magyarságnak a kelet felé vonuló részét „*valamely okból*”, vagyis általa nem ismert okból nevezték szabartojaszfaloi népnek. Ő tehát ez összetett szóból álló névből görög jelentésű szót nem ismert fel. De nem így **Németh Gyula**, aki kettévágta ezt a hosszú összetett szót, leválasztva belőle az „*aszfaloi*” s erről azt állapította meg, hogy görög szó, magyarul „*rendíthetetlen*” jelent. A szabartoi részt pedig „*szabard*” névnek értelmezte. Az egészet így „*rendíthetetlen szabardoknak*” állapította meg.

De ebből a tényből a legszigorúbb logikával mi következik? Az, hogy a görög császár nem tudott görögül, vagy legalábbis olyan jól nem, mint **Németh Gyula**, mert az „*aszfaloi*”-ban nem ismerte fel a görög szót, **Németh Gyula** pedig felismerte. Ugyebár e következtetésem logikailag minden bírálattal szemben megállja a helyét? Igen ám, de lehet-e még csak feltételezni is, hogy a görög császár nem tudott görögül? Nem! Mert nemcsak az anyanyelve volt görög és ezen a nyelven végezte el tanulmányait kiváló görög tudósok vezetésével, s nemcsak a társalgási és hivatalos nyelv volt görög a görög császárságban, hanem ő, maga a császár írt egy görög nyelvű nagyszerű könyvet „*A birodalom kormányzásáról*” – amely ma is megvan, s e sorok írójának a kezében is volt belőle egy példány, és az egészet nemcsak átolvasta, hanem fel is dolgozta.

Németh Gyula a *szabartojaszfaloi* szót miért vágta ketté pont az *aszfaloinál*? Azért, mert mint görög nyelvész tudta, hogy a görög nyelvben, ha egy a-val kezdődő szó van és az „a” nem tartozik a szó gyökéhez, akkor a fosztóképző, vagyis magyarul „*talán-telen*”-t jelent. Pld. ez a görög szó, tanatosz, magyarul annyit jelent, hogy halál. Ha elébe teszünk egy „a” betűt, lesz belőle atanatosz, ennek a jelentése haláltalan, vagyis halhatatlan. Ha azonban a szó gyökéhez tartozik a kezdő „a” betű, mint az archia görög szónál, aminek jelentése magyarul uralom, igei alakja – archomai anyni, mint uralkodni – akkor egy külön „a” betűt kell eléje ragasztani, hogy fosztóképző legyen. Pld. anarchia anyni, mint uralomtalanság, anarchista az, aki mindenféle uralom ellen van.

Természetes, hogy az összes historikusaink és nyelvészeink is bírálat nélkül követték Németh Gyulát. Még **Padányi Viktor** sem jött rá erre a hamisításra, sőt ennek alapján származtatja a honfoglaló őseket, első sorban a megyeri törzset, Szubartuból, szabir néven. Szerinte „a magyar múlt helyes rekonstruálása azon fordul meg, hogy szabir volt-e Álmos, vagy onogur?”

Szerintem ezen semmi sem fordult meg, mert Álmos éppen a névadó megyeri törzsnak volt a feje és nem a szabiroké. Ez a megyeri törzs volt a nyolc lazán összefüggő törzs között a legerősebb, létszáma is a legnagyobb és vagyoniilag is a leggazdagabb. Ez a két előny volt a legfőbb szempont a csatlakozott törzsek előtt, amikor **Árpád** fejedelmüké választották. Abban a harcok időben a gyengébb nép mindig az erősebbhez húzódott védelemért. Ezért és természetesen egyéni rátermettsége miatt is – lévén Árpád vitéz és a hadi tudományokban is jártas – választotta meg a többi törzs Álmos fia Árpádot fejedelmi urává. Hogy ősei szabirok voltak-e, vagy onogurok, az igazán nem lehetett előtűk fontos. Nem is volt! Kutatásaim szerint a szubareusok neve az eddig felfedezett és kiértékelt leletek tanúbizonysága szerint egyszer sem fordul elő szabir néven. Ellenben arról számos történeti adat szól, hogy a szabirok Ázsia füves pusztáin és nem Szubartu hegyein kitenyésztek, hunfajta lovas nép volt. Az első

hiteles feljegyzést róluk **Priszkosz** görög diplomata írta, 460 körül Kr. u., aki Attilánál is járt követségben. Ez azt jegyezte fel róluk, hogy a szaragurok, urogok és onogurok a bizánci császárhoz fordultak letelepedési helyért és egy kis pénzmagért, mert őket a szabirok kiszorították előbbi lakóhelyeikről. A szabirokat pedig az avarok nyomták nyugat felé, ezeket pedig az óceáni népek. Ez az Óceán a Kaspi-tenger volt. Tehát akkor a szabirok a Kaspi- és Fekete-tengerek között laktak a nagy füves térségen. 527. után a szabirokat már Justinianus kelet-római császár szövetségesei között említi **Malalas**, a császári udvar kronográfusa, vagyis jegezője. Azonban nem kicsit túloz, amikor az okos **Boarik** szabir királynőről azt írja, hogy az 100.000 vitézzel állott készen a csatára. A császár pedig nagy summa pénzt és fejedelmi ajándékokat küldött neki.

A Kaspi-tenger nyugati végén az egyetlen átjáró út délről észak felé a Kaukázuson át a szabirok őrzete alatt állott. Ez volt a későbbi Derbendi-kapu. A perzsák pedig a bizánci császárokkal egymásra lícitáltak, hogy a szabir-hunok segítségét a maguk részére biztosítsák. A VII. és VIII. században a szabirokról már nem hallunk, összevegyülhettek más népekkel. Hogy a honfoglaló magyarok közt voltak-e egyes csoportjaik, ki tudja azt bizonyítani? Vagy azt a zűrzavaros kort kellően ismerő melyik historikus merné tagadni? Fantáziálni, képzelődni pedig a historikusoknak nem szabad! Ez a történetírás alapszabályainak első paragrafusa.

Már most tehát a *szabartojaszfaloi* nevet hogyan lehet és kell kiértékelni? Aki a görög nyelvet ismeri, az az első rátekintésre megállapítja, hogy nem görög szó, hanem görög betűkkel és ragokkal írt idegen szó. Hogy milyen nyelvű, azt csak úgy találhatjuk meg, ha eltávolítjuk belőle a görög ragokat, mint nem odavalókat s akkor megkapjuk az eredeti szóalakot. Ezt kellett volna tennie Németh Gyulának is meg a többieknek is, akik eddig ezt a szót elemezték.

Két görög rag van benne letagadhatatlanul, az „*asz*” egyes számú, és az „*oi*” többes számú alanyeset ragjai. Ha ezeket eltávolítjuk, marad a szó eredeti alakja, a „*szabartoi*fal”. Ez pedig nagyon érdekes és meglepő összetételű szó, mert teljesen a sumir nyelvből elemezhető ki és magyarázható meg. A „*szabartoi*” szót Szabáriánál már kielemeztem, magyarul *sárosat* jelent, a „*to*” a sumirban és a mai magyar nyelvben is tavat jelent. A „*fa*” a sumir nyelvben *családot* jelentett. Ilyen értelemben ment át az árja nyelvekbe a famil szó, a magyarba pedig a falu, a falka, a fajta és „*fa*” végű szavakba. Ősi nyelvünkben a fa és falu szó nagycsaládot, egy közös ős leszármazóit jelentette, akik a régi időben egy telephelyen is maradtak és laktak. A falu szavunk nem a házak összességét, hanem a lakosok összességét jelentette a régi időben. „*A falvak ellenben ne menjenek messze a templomtól*” – tiltotta már **Szent László** királyunk. Ennek értelme csak úgy van, ha a falvak embereket és nem házakat jelentettek, mert a házak nem sétálnak.

Szabartoi tehát „szabartói népet” jelent a mi nyelvünkön, de ugyanazt jelentette az ősi sumir rokon nyelven is. Ha lehet sárközi nép ma, akkor lehetett „sártói nép” is egykor. De melyik volt e nép? Az, amelyiket a Fekete-tenger északi részén még az ősidőben ott talált és meghódított az a lovas nomád turk vagy török nép, amely oda telepedett. Mikor a besenyők lökésére ennek a turk népnek társadalmi szerkezete és eresztékei felbomlottak, akkor a turkok által meghódított szabartói rész levált és visszament arafelé, ahonnan a hódító turk katonanép magával sodorta annak idején. A hódító réteg pedig nyugat felé húzódott Etelközbe a reá váró szolgátság elől. Ez ugye természetes és logikus feltevés, mert egyedül csak így érthető meg a császár író közlése, hogy azelőtt nem turkoknak, hanem valamely okból szabartói, vagyis sártói népnek nevezték őket. Hogy miért vonultak Perzsia felé, szintén egyszerű a válasz, mert odavalók voltak, s a hódító turk nép onnan sodorta magával őket. Ebből a népcsoportból lett, alakult ki valószínűleg a Kuma folyó melletti Magyarország, a másik részből pedig, amelyik nyugat felé vonult el és Etelközben telepedett le, származott az a magyar hódítóelem, amely a Kárpát-medencét elfoglalta **Árpád** fejedelmének vezérlete alatt, a Kr. utáni 896. esztendőben.

(folytatjuk)

